

Hvad hele familien sagde

Hvad sagde hele familien? Ja, hør nu først hvad den lille Marie sagde.

Det var den lille Maries fødselsdag, den dejligste af alle dage, syntes hun. Alle små venner og veninder kom for at lege med hende, og den fineste kjole havde hun på. Den havde hun fået af bedstemor, som var hos den gode Gud, men bedstemor havde selv skåret og syet den før hun gik op i den lyse, dejlige himmel. Bordet i Maries stue strålede med foræringer: Der var det nydeligste lille køkken med alt hvad der hører til et køkken, og en dukke der kunne dreje øjnene og sige »av!« når man trykkede den på maven, ja, der var også en billedbog med de dejligste historier at læse når man kunne læse! Men skønnere end alle historier var dog det at opleve mange fødselsdage.

»Ja, det er yndigt at leve!« sagde den lille Marie. Gudfar tilføjede at det var det dejligste eventyr.

I stuen tæt ved gik begge brødrene. De var store drenge, den ene ni år, den anden elleve. De syntes også at det var dejligt at leve, leve på deres vis, ikke være barn som Marie, nej, være rask skoledreng, have »udmærket« i karakterbogen og kunne slås med kammeraterne i al fornøjelighed, løbe på skøjter om vinteren og på velocipede om sommeren, læse om ridderborge, vindebroer og borgfængsler, høre om opdagelser i det indre Afrika. Den ene af drengene havde dog én sorg derved, den at der skulle opdages alting før han blev stor; så ville han på eventyr. Livet er det dejligste eventyr, sagde jo gudfar, og i det er man selv med. Det var i stuen at disse børn levede og tumlede sig. Ovenover boede en anden gren af familien, også med børn, men disse havde rystet barnet af ærmet, så store var de. Den ene søn sytten år, den anden tyve, men den tredje meget gammel, sagde lille Marie, han var femogtyve år og forlovet. De var alle lykkeligt stillet, havde gode forældre, gode klæder, gode åndens gaver, og de ville hvad de ville, »fremad! Bort med alle de gamle plankeværker! Fri udsigt i den hele verden! Den er den dejligste vi kender. Gudfar har ret; livet er det dejligste eventyr!«

Far og mor, begge ældre folk – naturligvis ældre end børnene måtte de være – de sagde med smil om munden, med smil i øje og hjerte: »Hvor de er unge, de unge mennesker! Det går ikke ganske i verden som de tror, men det går. Livet er et sælsomt, dejligt eventyr!«

Ovenover, lidt nærmere himlen, som man siger når folk bor på kvisten, boede gudfar. Gammel var han og dog så ung i sindet, altid i godt humør, og så kunne han fortælle historier, mange og lange. Vidt i verden havde han været, og fra alle verdens lande stod der yndige ting i hans stue. Der var billeder fra loft til gulv, og flere ruder var af rødt og af gult glas. Så man derigennem, da lå hele verden i solskin om der end var nok så gråt vejr udenfor. I en stor glaskasse voksede grønne planter, og i et aflukke derinde svømmede guldfisk. De så på en ligesom om de vidste så meget de ikke ville tale om. Altid duftede her af blomster, selv ved vintertid, og da brændte her en stor ild i kaminen. Det var så morsomt at sidde og se ind i den og høre hvor det knitrede og knagede. »Den læser gamle erindringer for mig!« sagde gudfar, og det var også for lille Marie som viste der sig mange billeder i ilden.

Men i det store bogskab tæt ved stod de rigtige bøger. En af disse læste gudfar ofte i, og den kaldte han alle bøgernes bog, det var Bibelen. Der stod i billeder hele verdens og alle menneskers historie, skabelsen, syndfloden, kongerne og kongernes konge.

»Alt hvad der sket er, og ske vil, står i denne bog!« sagde gudfar. »Så uendelig meget i én eneste bog! Tænk derover! Ja, alt hvad et menneske har at bede om, er sagt og lagt i få ord i bønner: »Fadervor!« Den er en nådens dråbe! Den er trøstens perle fra Gud. Den lægges som gave på barnets vugge, lægges ved barnets hjerte. Barnlille, gem den vel! Tab den aldrig ihvor stor du vokser, og du er ej forladt på de vekslende veje! Den lyser ind i dig, og du er ikke fortabt!«

Gudfars øjne lyste derved, de strålede af glæde. Engang i de unge år havde de grædt, »og det var også godt,« sagde han, »det var prøvelsens tider, da så det gråt ud. Nu har jeg solskin om mig og i mig. Jo ældre man bliver, des bedre ser man i modgang og medgang at Vorherre altid er med, at livet er det dejligste eventyr, og det kan kun han give os, og det varer ved ind i evighed!«

»Det er dejligt at leve!« sagde den lille Marie.

Det sagde også de små og de store drenge. Far og mor, hele familien sagde det, men fremfor alle gudfar, og han havde erfaring, han var den ældste af dem alle, han kendte alle historier, alle eventyr, og *han* sagde, og det lige ud af sit hjerte: »Livet er det dejligste eventyr!«